

Szamárral és lóháton Szicíliaig

– Kint lovagoltam nemrég a ház körül, amikor szembejött velem két kissrác. Hallottam, amit az egyik súgva megkérdezi a barátját: – Tudod, ki ez? Hát a Don Quijote!

A kölyök ösztönösen ráhibázott. *Csepin Pétert* évek óta ismerem, és valóban van benne valami az álmodozó lelkű, minden igaz ügyért síkraszálló középkori lovagból, összegyúrva némi betyáros hetykeséggel, jó adag ősmagyar kalandvágygal és ugyanannyi cowboyy merészséggel a romantikusabb fajtából.

A régi Napló-olvasók talán emlékeznek rá, hogy 1994-ben, egy hűvös, kora őszi napon Csepin Péter és felesége, Szilvia, Földözi-tengeri körútra indult Várpalotáról gyalog, pontosabban a Dzsoki, a Kinga és a Muki névre hallgató három csacsival. Bár eredeti elképzelésüket – körbeszamaragolni a Földközi-tengert – csak részben sikerült megvalósítaniuk, így is hatalmas utat jártak be. Olaszországon, Franciaországon, Spanyolországon és a Gibraltári-szoroson át eljutottak Marokkóba, s közben szorgalmasan küldözgették humorral fűszerezett élménybeszámolóikat, melyeket az akkori Szia mellékletben közöltünk. Egyszer csak rossz hírral jelentkeztek: Szilvi beteg lett, súlyosnak tűnik a baj. Repülővel jöttek haza. A műtét, a kórház, a természetgyógyászok és Szilvia hite (ma is emlékszem a mosolyára: ígérem, meggyógyulok!) – mindez nem segített. Néhány hónap múlva eltemették, rákos betegség vitte el, döbbenetesen fiatalon.

Péter később egyik unokatestvérével visszament a szamarákért; 1995 novemberében ér-

keztek haza Várpalotára. Azóta alig hallottam hírt felőle. Nemrég azonban újra találkoztunk. A „hegyen” felhúzott kis ház félkomfortja, a mellette felépített karám – benne három hucul lóval –, a lábunk körül rohangáló szürke pulikutya (van ilyen?), a Marokkót járt Dzsoki, Kinga, meg az azóta vásárolt Birilló (Muki sajnos elpusztult a Pireneusokban) és egy kedves, szőke lány, *Navratil Dóra* – ez most

Péter élete. Két hét múlva, egészen pontosan július 25-én ők ketten ismét útra kelnek, a cél ezúttal Szicília.

– Szlovénián keresztül, Olaszország keleti oldalán megyünk le Szicíliaig, ott néhány hétig pihenünk, majd teszünk egy körutat a szicíliai tengerparton. Visszafelé a nyugati parton jövünk, érintve a híres olasz városokat, Rómát, Milánót, Firenzét. Úgy tervezzük, hogy 10–12 hónap alatt járjuk meg a hétezer kilométeres utat – nyilatkozta nemrég valahol.

Egy lóval és a Dzsoki húzta ponyvás szekérrel vágnak neki a nagy kalandnak, útközben felkeresik a régi ismerősöket (*Czapári Róbert* sümegi huszárkapitányánál feltétlenül megállunk!

Egy lóval és a Dzsoki húzta ponyvás szekérrel vágnak neki a nagy kalandnak

– mondják), és remélik, most is sikerül majd sok új barátot szerezniük. Hiszen az önmagában is izgalmas élmény számukra attól válik teljessé, hogy magyarként mutathatják meg magukat a világnak, hogy pörköltet és lecsót fognak főzni az éjszakai szállást adó ismeretleneknek, és hogy lesznek majd, akikben érdeklődést kelt a szokatlan megjelenésű kompánia, ők pedig mesélni fognak nekik a honfoglalásról, a magyarság néphagyományairól, a pásztorelet jellemzőiről és a tatár származású hucul lovak meg a szamarak megbízhatóságáról, munkabírásáról is. Nem lesz nehéz dolguk, Péter a korábbi bolyongások során jól megtanult olaszul, franciául és spanyolul, eszperantóból még középiskolásként tett nyelvvizsgát.

Visszatérve Don Quijotéra, Csepin Pétert néhányan bolondnak tartják, ebben is helytálló a párhuzam. Nem így Dóra, aki józannak, de merésznek ismerte meg őt. Magáról azt mondja:

– Én egy precíz bohém vagyok. Napokig elélek kenyéren és vízen, de abból, hogy az állat egyen és rendszeren meg legyen patkolva, nem engedek. „Megfertőződtem”, aki egyszer elment egy ilyen útra, az többé nem tud ellenállni a kalandnak. Józsi? Őt felszipantotta a civilizáció – feleli kérdésemre, hogy így van-e ezzel az unokatestvére is, akivel két éve novemberben hazahozta a csacsikat.

– Meg akarom mutatni, hogy lassan is eljuthat az ember bárhová, ráadásul sokkal többet lát a világból, ha nem rohan örökre. Ha megunom a tizenhatodik századot, azért én is be tudok menni a városba, autót vezetek, szívesen ülök a volán mögé. De hidd el, aki csak az Interneten él, az előbb-utóbb szemüveges lesz és hajlott hátú, kéthetente leül sörözni a barátaival, megváltják a világot, ennyiből áll az életük. A terveim? Szeretnék még eljutni a szamaraimmal Írországba, Mongóliába, bejárni a skót fel-földet és átszelni Amerikát.

– Van elég pénzetek az útra?

– Összenéznek és nevetnek, mintha csak viccet meséltem volna.

– Tegnap még volt hétezer forintunk, de kilométerórát és villogót vettem a szekérre. Ja, és meg is vacsoráztunk.

Szóval nincs. Elkelve nekik egy kis anyagi támogatás, tartós élelmiszer, miegyéb. Büszkén mutatják a budapesti *Hencz Vilmos* gyógykovácsmestertől kapott tíz pár svéd gumipatkót, eddigi egyetlen szponzori szerzeményüket. Hogy vannak ennél fontosabb ügyek is? Lehet. De Csepin Péter és Navratil Dóra csak egy van – közlünk valók és jó hírünket viszik a világba.

(A felajánlásokat köszönettel fogadják az általuk alapított Bakonyi Poroszkáló Túra Klub címen: Várpalota, Bakony u. 8.)

S. Bonnyai Eszter